

Arrest

**nr. 67 600 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 april 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 19 mei 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 april 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [H., N. H.]

[...]

van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Op 19/4/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Ter staving van deze aanvraag legde hij volgende documenten voor: een uittreksel van het aandelenregister van de firma [K] (met ondernemingsnummer [...]) waarin de aankoop van 7 aandelen opgenomen is, een volledig uittreksel van de kruispuntbank, een uittreksel van het staatsblad, attest van bezoldiging als meewerkend vennoot en een attest van aankoop van 7 aandelen twv 1309.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma [K.] failliet is verklaard sinds 22/06/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld.

Uit dit onderzoek is gebleken dat betrokkene zijn aandelen kocht op 14/4/10. Op 19/4/2010 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Op 26/4/10 dag verkocht hij zijn aandelen. Op 19/5/10 bekwam hij een inschrijving (cfr bijlage 8), en daaropvolgend op 4.06.2010 de E-kaart.

Voorzover betrokkene als aandeelhouder wel degelijk meewerkend vennoot is geweest (gezien de korte duur dat betrokkene eigenaar was van de aandelen is dit eerder onwaarschijnlijk), moet worden vastgesteld dat betrokkene reeds geen aandeelhouder meer was sinds 26/4/10 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het moment dat het verblijfsrecht werd toegestaan. Betrokkene heeft dit echt nooit kenbaar gemaakt en bekwam dus onder valse voorwendsels het recht op verblijf.

Betrokkene maakte gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Hij voert tevens aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij de firma [K.] failliet zou zijn verklaard sinds 22.06.2010 en deze firma veel werkende vennoten zou hebben tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat verweerder geenszins verzoeker heeft uitgenodigd nieuwe bewijsstukken, waaruit blijkt dat hij wel degelijk (opnieuw) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, neer te leggen.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet voldoende werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij steeds als arbeider legaal gewerkt heeft. Vanaf 23 januari 2008 werkte hij als arbeider voor BVBA [N.], gevestigd te [...]. Vanaf 8 september 2008 ging verzoeker aan de slag bij BVBA [H. C.], gevestigd te [...], welke echter failliet werd verklaard.

Verzoeker heeft volledig ter goeder trouw aandelen aangekocht bij de firma [K.] en geenszins de bedoeling gehad om bedrog te plegen, nu hij reeds jaren in België als arbeider legaal heeft gewerkt.

Dat derhalve verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat derhalve gelet op zijn jaren tewerkstelling in België als arbeider, verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek als zou de bestreden beslissing genomen zijn enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In casu staat het vast dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ten onrechte uitschijnen als zou de bestreden beslissing enkel motiveren dat de firma [K.] failliet zou zijn verklaard sinds 22.06.2010 en dat deze firma veel werkende vennoten zou hebben tewerkgesteld, telkens voor een heel korte periode.

Nochtans werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verduidelijkt dat naar aanleiding van deze feiten een onderzoek werd gevoerd waaruit blijkt dat verzoeker:

- op 14.04.2010 aandelen heeft gekocht
- op 19.04.2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige heeft ingediend
- op 26.04.2010 zijn aandelen opnieuw heeft verkocht
- op 04.06.2010 een E-kaart bekam.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker geen aandeelhouder meer was sinds 26.04.2010 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het moment dat het verblijfsrecht werd toegestaan. Gezien verzoeker dit nooit kenbaar heeft gemaakt, bekam verzoeker aldus een verblijfsrecht onder valse voorwendsels.

Gezien verzoeker gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden, en deze documenten van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht in toepassing van art. 42septies van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 een einde gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Dat verzoeker in het verleden heeft gewerkt als arbeider kan geen afbreuk doen aan deze beslissing.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.*

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.3.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt en hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat er werd vastgesteld dat hij gebruik maakte van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker als zelfstandige werd ingeschreven na voorlegging van stukken waaruit bleek dat hij aandelen had in de BVBA K. en een bezoldiging genoot als meewerkend vennoot bij dezelfde onderneming, doch dat na een controle werd vastgesteld dat verzoeker zijn aandelen kocht op 14 april 2010, hij op 19 april 2010 zijn verblijfsaanvraag indiende en hij vervolgens op 26 april 2010 zijn aandelen reeds verkocht. Verweerder zette verder uiteen dat verzoeker op het ogenblik dat zijn verblijfsaanvraag werd ingewilligd – op 19 mei 2010 – geen zelfstandige activiteit meer had, doch dit niet kenbaar maakte en aldus onder valse voorwendsels het recht op verblijf verwierf. In de bestreden beslissing wordt daarnaast aangegeven dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van een schending van de (materiële) motiveringsverplichting en van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduid dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat zijn verblijfsrecht is beëindigd *“enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40§4 Vw.”* en dat verweerder de beslissing uitsluitend gebaseerd heeft op het feit dat de firma K. failliet is verklaard op 22 juni 2010 en de vaststelling dat deze firma veel meewerkende vennoten telkens voor een zeer korte periode zou hebben tewerkgesteld. In de bestreden beslissing wordt immers slechts gesteld dat deze vaststellingen verweerder ertoe brachten een onderzoek in te stellen en wordt terecht geduid dat een dergelijk onderzoek, op basis van artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet kon doorgevoerd worden.

Voorts moet worden benadrukt dat verzoeker niet betwist dat hij op basis van zijn activiteiten als meewerkend vennoot in België verzocht om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden en dat hij, zonder verweerder hiervan op de hoogte te stellen, zeven dagen nadat hij zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving had ingediend zijn aandelen in de vennootschap waarin hij beweerde actief te zijn weer verkocht, wat impliceert dat hij niet langer meewerkend vennoot was. Deze vaststellingen vinden trouwens steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerder kon derhalve oordelen dat hij misleid werd omtrent een gegeven dat van doorslaggevend belang was toen hij verzoekers verklaring tot afgifte van een verklaring van inschrijving inwilligde op basis van *“achterhaalde documenten”*. Verweerder kon dan ook, op basis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht van verzoeker beëindigen. Voormelde bepaling luidt immers als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De bewering van verzoeker dat hij te goeder trouw aandelen kocht en geenszins de bedoeling had om bedrog te plegen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij deze aandelen aanwendde om zijn verblijfsaanvraag als meewerkend vennoot te onderbouwen en dat hij naliet aan verweerder mee te delen dat hij deze aandelen nagenoeg onmiddellijk na de verblijfsaanvraag opnieuw verkocht, waardoor verweerder in redelijkheid kon besluiten dat er sprake was van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest bij het inwilligen van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Het gegeven dat verzoeker, vooraleer hij in functie van zijn zelfstandige activiteit een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende, als werknemer met een arbeidskaart B actief was, doch deze activiteiten diende stop te zetten omdat de onderneming waar hij tewerkgesteld was failliet werd verklaard laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing onwettig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat hij alleszins, gelet op het feit dat hij in ondergeschikt verband tewerkgesteld werd in België, op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt. Los van de vaststelling dat verzoeker slechts verwijst naar een tewerkstelling in het verleden, dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker als Bulgaarse onderdaan in België zich niet kan beroepen op het recht op vrij verkeer voor werknemers zoals vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad dient immers te duiden dat, gelet artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, verzoeker onderworpen is aan de overgangsregeling voor onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen. Met verwijzing naar artikel 69decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 moet tevens toegelicht worden dat deze overgangsregeling geldt tot 31 december 2011.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker duidt verder niet welke gegevens of welke stukken die van belang waren bij het nemen van de bestreden beslissing zouden ontbreken in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

2.3.4. Waar verzoeker daarnaast nog de schending van de hoorplicht lijkt te willen invoeren, nu hij betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer en argumenten te formuleren, moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel. De bestreden beslissing is immers genomen op grond van elementen waarvan hij kennis had en die hij niet betwist, met name het gegeven dat hij op het ogenblik van zijn inschrijving in België als zelfstandige en de afgifte van de E-kaart zijn aandelen van de firma K. reeds verkocht had en niet meer als meewerkende vennoot bij deze onderneming actief was, doch dit niet kenbaar maakte. Hij maakt evenmin aannemelijk dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden verhinderd hebben dat de bestreden beslissing genomen werd.

2.3.5. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK